

rekt personlig optræden, vil der som regel ikke være tilstrækkelig anledning til at beskikke advokat.

Endvidere kan der være anledning til at beskikke en advokat for klageren, hvis klageren er mindreårig, eller hvis klageren på grund af legemlig eller psykisk sygdom har et særligt behov for bistand.

Det er i alle disse tilfælde en forudsætning for advokatbeskikkelse, at klagen ikke er åbenbart grundløs.

Endelig foreslås det, at der – som efter gældende ret – altid skal beskikkes en advokat for parterne i en adfærdsklagesag, når forklaring skal afgives i retten.

4.2.3 Advokatbeskikkelse i straffesager

I straffesager mod politipersonale bør det være den altovervejende hovedregel, at der beskikkes en advokat for parterne, hvis der er en sådan mistanke om, at et strafbart forhold er begået, at der er grundlag for at rejse sigtelse mod polititjenestemanden.

Undtagelse kan dog gøres, hvis der er tale om et strafbart forhold af mindre betydning, f.eks. en færdselsforseelse.

Desuden foreslås det, at der skal beskikkes en advokat for de pågældende i alle de tilfælde, hvor beskikkelse ellers ville være sket efter reglerne i henholdsvis kapitel 66 a om »Advokatbistand til den forurettede« eller kapitel 66 om »Sigtede og hans forsvare«.

I andre tilfælde må det bero på en samlet vurdering af de foreliggende oplysninger i den konkrete sag, om der skal beskikkes en advokat. Der må i den forbindelse navnlig lægges vægt på, i hvilket omfang anmeldelsen er underbygget, om anmeldelsen vedrører alvorlig kriminalitet, om der er tale om en kompliceret sag samt på, om forurettede på grund af mindreårighed eller sygdom har et særligt behov for bistand.

4.2.4 Afsluttende bemærkninger om advokatbeskikkelse

I såvel *adfærdsklagesager* som *straffesager* mod politipersonale bør det efter Justitsministeriets opfattelse være udgangspunktet, at der, når den ene part får beskikket en advokat, tillige beskikkes en advokat for den anden part. Undtagelse herfra kan gøres, når advokatbeskikkelsen alene er begrundet i, at klageren/forurettede er mindreårig eller som følge af sygdom har et særligt behov for bistand.

Der henvises i øvrigt vedrørende spørgsmålet om advokatbeskikkelse til de foreslåede §§ 1019 e og 1020 d-e, der finder anvendelse i henholdsvis adfærdsklagesager og straffesager, samt til bemærkningerne til disse bestemmelser.

4.3. Lokalnævnenes fremtid

Det er Justitsministeriets opfattelse, at lokalnævnene fortsat bør bevares som den formelle ramme om samarbejdet på lokalt plan mellem politiet og kommunerne. Selv om der på mange områder er et tæt samarbejde mellem politiet og kommunerne, finder ministeriet det værdifuldt tillige at have et overordnet forum for drøftelsen af en række spørgsmål af mere generel karakter vedrørende forholdet mellem politiet og lokalbefolkningen. Det er i den forbindelse også Justitsministeriets opfattelse, at lokalnævnene varetager en række væsentlige opgaver, der ikke umiddelbart kan forventes løst i andre sammenhænge.

Justitsministeriet er enig med udvalget i, at de nuværende regler i retsplejelovens § 115 a, stk. 1-5, om lokalnævnenes funktion som samarbejdsorgan kan opretholdes i uændret form. Bestemmelserne er omtalt ovenfor i afsnit 2.2.2.

Med hensyn til lokalnævnets fremtidige sammensætning er Justitsministeriet enig med udvalget i, at det ikke længere vil være aktuelt at lade en advokat være medlem af lokalnævnet, idet advokatmedlemmet hidtil kun har deltaget i behandlingen af klagesager og ikke i nævnets øvrige arbejde.

Justitsministeriet finder ikke tilstrækkelig anledning til at foreslå andre ændringer i lokalnævnenes sammensætning. Det bemærkes herved, at hvis der opstår behov for fra kommunernes eller politiets side at lade personale med særlig indsigt på bestemte sagsområder deltage i nævnets møder, vil dette kunne ske på ad hoc-basis. Justitsministeriet finder ligesom udvalget, jf. ovenfor i afsnit 3.4.3., at det fremover vil være af særlig betydning, at borgmestrene (i København overborgmesteren eller en anden borgmester) deltager i nævnets møder, og at det så vidt muligt bør undgås, at disse møder ved suppleanter.

4.4. Erstatningssager

Ved lov nr. 385 af 20. maj 1992 blev den hidtidige adgang til at få prøvet en afgørelse gennem fire instanser inden for anklagemyndigheden erstattet af et toinstanssystem, således at der i overensstemmelse med det almindelige princip i dansk ret alene er adgang til at påklage en afgørelse én gang til den umiddelbart overordnede myndighed. Endvidere blev der fastsat en klagefrist på 4 uger for klage over afgørelser truffet af anklagemyndigheden.

Sigtet hermed var at modernisere og forenkle rekursadgangen inden for anklagemyndigheden og dermed bidrage til en hurtigere og mere effektiv klagesagsbehandling, samtidig med, at hensynet til den ensartede behandling af sagerne tilgodeses ved mu-